

Rolnummer 1664
Arrest nr. 99/2000 van 4 oktober 2000

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 4, § 1, van de wet van 9 maart 1953 houdende sommige aanpassingen in zake militaire pensioenen en verlening van kosteloze genees- en artsenekundige verzorging voor de militaire invaliden van vreedstijd en artikel 1, laatste lid, van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen (besluit van de Regent van 5 oktober 1948), zoals gewijzigd bij artikel 31, § 1, van de wet van 7 juni 1989 houdende instelling van nieuwe maatregelen ten behoeve van de oorlogsslachtoffers, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Namen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en G. De Baets, en de rechters P. Martens, J. Delruelle, A. Arts, M. Bossuyt en E. De Groot, bijgestaan door referendaris R. Moerenhout, waarnemend griffier, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen*

Bij vonnis van 20 april 1999 in zake J. Grégoire tegen de v.z.w. Heilig-Hartziekenhuis van Mol, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 28 april 1999, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Namen de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schendt artikel 4, § 1, van de wet van 9 maart 1953 betreffende de militaire pensioenen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het, door te bepalen dat ‘ op de schadelijke feiten die zich in vredetijd na 25 augustus 1947 hebben voorgedaan, [...] de wetsbepalingen in zake vergoedingspensioenen, welke voor de invaliden van de oorlog 1940-1945 gelden, [van toepassing zijn] ‘ de wetten op de vergoedingspensioenen gecoördineerd bij het besluit van de Regent van 5 oktober 1948, gewijzigd bij de wet van 26 juli 1952, en meer in het bijzonder artikel 1, laatste lid, van de genoemde wetten (dat sedert de wijziging ervan bij artikel 31, § 1, van de wet van 7 juni 1989 houdende instelling van nieuwe maatregelen ten behoeve van de oorlogsslachtoffers bepaalt als volgt : ‘ Al de krachtens deze wet toegekende pensioenen en vergoedingen vormen een forfaitaire vergoeding die de lichamelijke schade, zowel de materiële als de morele, volledig dekt. De toekenning van het pensioen sluit de latere toekenning uit, voor hetzelfde schadelijk feit, van een vergoeding ten laste van de Openbare Schatkist die zou voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek; indien een dergelijke vergoeding reeds werd toegekend, wordt zij in mindering gebracht van het bedrag van het pensioen en van de vergoedingen. Deze bepalingen dekken de verantwoordelijkheid van het Staatsorgaan, materieel verwekker van het ongeval dat aanleiding gegeven heeft tot de toekenning van het invaliditeitspensioen ‘) toepasbaar maakt op de schadeloosstelling voor een fysiek nadeel dat voortvloeit uit schadelijke feiten die de militairen in vredetijd, tijdens de dienst en door het feit van de dienst zijn overkomen, en derhalve het slachtoffer van een schadelijk feit dat zich tijdens zijn militaire dienst en door het feit van die dienst heeft voorgedaan en waarvan de verantwoordelijkheid toe te rekenen is aan een staatsorgaan, de mogelijkheid ontzegt een gemeenrechtelijke aansprakelijkheidsvordering in te stellen tegen de Belgische Staat teneinde de integrale vergoeding te verkrijgen van de geleden schade, zodat het slachtoffer genoeg moet nemen met een forfaitaire vergoeding voor die schade zodra hem een vergoedingspensioen is toegekend, terwijl hetzelfde schadelijk feit dat aan dezelfde persoon is overkomen, in dezelfde militaire context, maar waarvan de verantwoordelijkheid toe te rekenen is aan een persoon die niet de hoedanigheid van staatsorgaan heeft, van die aard zou zijn dat het niet alleen aanleiding kan geven tot de toekenning van een vergoedingspensioen maar ook tot een integrale en niet forfaitaire vergoeding, volgens het gemeen recht van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek ?

2. Schendt artikel 4, § 1, van de wet van 9 maart 1953 betreffende de militaire pensioenen de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het, door te bepalen dat ‘ op de schadelijke feiten die zich in vredetijd na 25 augustus 1947 hebben voorgedaan, [...] de wetsbepalingen in zake vergoedingspensioenen, welke voor de invaliden van de oorlog 1940-1945 gelden, [van toepassing zijn] ‘ de wetten op de vergoedingspensioenen gecoördineerd bij het besluit van de Regent van 5 oktober 1948, gewijzigd bij de wet van 7 juni 1989, en meer in het bijzonder artikel 1, laatste lid, van de genoemde wetten, dat als volgt luidt : ‘ Al de krachtens deze wet toegekende pensioenen en vergoedingen vormen een forfaitaire vergoeding die de lichamelijke schade, zowel de materiële als de morele, volledig dekt. De toekenning van het pensioen sluit de latere toekenning uit, voor hetzelfde schadelijk feit, van een vergoeding ten laste van de Openbare Schatkist die zou voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek; indien een dergelijke vergoeding reeds werd toegekend, wordt zij in mindering gebracht van het bedrag van het pensioen

en van de vergoedingen. Deze bepalingen dekken de verantwoordelijkheid van het Staatsorgaan, materieel verwekker van het ongeval dat aanleiding gegeven heeft tot de toekenning van het invaliditeitspensioen, toepasbaar maakt op de schadeloosstelling voor een fysiek nadeel dat voortvloeit uit schadelijke feiten die de militairen in vredetijd, tijdens de dienst en door het feit van de dienst zijn overkomen, terwijl hetzelfde schadelijk feit dat aan dezelfde persoon is overkomen, buiten elke militaire context om, wel aanleiding zou kunnen geven, overeenkomstig het gemeen recht van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, tot de toekenning van een integrale en niet forfaitaire vergoeding ?

3. Schendt artikel 1, laatste lid, van de gecoördineerde wetten van 5 oktober 1948, gewijzigd bij artikel 31, § 1, van de wet van 7 juni 1989, op de schadelijke feiten die zich in vredetijd na 25 augustus 1947 hebben voorgedaan toepasbaar gemaakt bij artikel 4, § 1, van de wet van 9 maart 1953 betreffende de militaire pensioenen, in zoverre het in die zin wordt geïnterpreteerd dat het de persoon die een militair pensioen kan genieten niet toestaat te kiezen tussen de forfaitaire regeling en de gemeenrechtelijke vergoedingsregeling, of in die zin geïnterpreteerd dat het die persoon, wanneer hij zonder voorbehoud verzoekt om de vergoeding bepaald in de forfaitaire regeling of deze heeft verkregen, niet toestaat later de vergoeding te vragen voor zijn schade of het saldo van zijn schade overeenkomstig de regels van het gemeen recht, doordat het op identieke wijze van toepassing is in het ene en in het andere geval zowel op de beroepsmilitairen als op de dienstplichtigen, terwijl de eerstgenoemden een beroepsstatuut en een beroepsbezoldiging genieten en de laatstgenoemden een dergelijk statuut en een dergelijke bezoldiging niet genieten, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Als slachtoffer van een ongeval dat zich tijdens een militaire oefening heeft voorgedaan, heeft J. Grégoire een vergoedingspensioen toegewezen gekregen.

Hij dagvaardt het burgerlijk ziekenhuis waarin hij is verzorgd – het Heilig-Hartziekenhuis van Mol-, de geneesheer die hem daar heeft verzorgd alsmede de Belgische Staat, teneinde de integrale vergoeding te verkrijgen, op grond van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek, van de schade die hij volgens hem heeft geleden. Vermits de Belgische Staat de onontvankelijkheid van die vordering heeft opgeworpen in het licht van artikel 1, laatste lid, van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen, heeft de verwijzende rechter in een vonnis van 10 juni 1997 een eerste prejudiciële vraag gesteld.

Bij beschikking van 11 maart 1998 heeft het Hof de verwijzende rechter ondervraagd over de weerslag van twee elementen op zijn prejudiciële vraag : enerzijds, de wijziging van artikel 1, laatste lid, van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen bij artikel 31, § 1, van de wet van 7 juni 1989 «houdende instelling van nieuwe maatregelen ten behoeve van de oorlogsslachtoffers », wijziging die in werking is getreden op 1 juli 1989; anderzijds, de verzoenende interpretatie die door de Ministerraad aan de voormelde wijzigingsbepaling is gegeven.

Aangezien het Hof geen antwoord op zijn voormeld dubbel verzoek heeft gekregen, heeft het, na de partijen te hebben gehoord, in zijn arrest nr. 129/98 van 9 december 1998 beslist de zaak van de rol te schrappen.

Bij haar vonnis van 20 april 1999 heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Namen gemeend dat de wetswijziging die voortvloeit uit artikel 31, § 1, van de wet van 7 juni 1989 houdende instelling van nieuwe maatregelen ten behoeve van de oorlogsslachtoffers geen weerslag heeft op de prejudiciële vraag.

Vervolgens merkt de Rechtbank op dat de Ministerraad, met de concrete situatie van de eiser voor ogen, heeft getracht voor het Hof een verzoenende interpretatie van de bestreden wet uiteen te zetten. In die interpretatie sluit de toekenning van het vergoedingspensioen op zich het voordeel van de schadevergoeding volgens het gemeen recht voor hetzelfde schadelijke feit uit. « Derhalve beschikt de militair die slachtoffer is van een ongeval dat zich tijdens en door de uitoefening van de dienst heeft voorgedaan, zolang het

vergoedingspensioen hem niet is toegekend, over de *keuze* tussen het indienen van een aanvraag voor een forfaitaire vergoeding en een vordering tot schadevergoeding op grond van het gemeen recht. »

Op grond van die interpretatie besluit de Belgische Staat dan ook dat er geen aanleiding is om aan het Hof een nieuwe prejudiciële vraag te stellen, vermits de eiser voor het systeem van de forfaitaire vergoeding heeft gekozen zonder zijn keuze gepaard te laten gaan met een opschortende voorwaarde.

De Rechtbank van eerste aanleg te Namen is van mening dat die interpretatie de betwiste tekst slechts zeer gedeeltelijk in overeenstemming brengt met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Zij is van oordeel dat die interpretatie niet realistisch kan worden geacht : men ziet niet goed in hoe het slachtoffer van een louter militair ongeval zowel het bestaan als de draagwijdte van de door de Ministerraad beschreven keuze kan vermoeden.

Overigens meent de Rechtbank dat de bepaling zelfs in die interpretatie nog drie andere verschillen in behandeling teweegbrengt.

De Rechtbank van eerste aanleg te Namen acht de aanvullende verzoenende interpretatie die door de v.z.w. Heilig-Hartziekenhuis van Mol wordt voorgesteld, kennelijk in strijd met de geest en de letter zelf van de bestreden wet.

De Rechtbank van eerste aanleg te Namen is voorts van oordeel dat voor het verschil in behandeling dat in deze zaak in het geding is geen enkele verantwoording kan worden gevonden die vergelijkbaar is met die welke het Hof heeft gegeven voor het onderscheid dat in het arbeidsrecht wordt gemaakt tussen het slachtoffer van een arbeidsongeval en het slachtoffer van een gemeenrechtelijk ongeval of van een ongeval op weg van en naar het werk omdat de bestreden wet en die wetgevingen volkomen verschillende doelstellingen hebben.

Tot slot is de Rechtbank van eerste aanleg te Namen van mening dat men niet ervan kan uitgaan dat de wetgever, door te verbieden dat een vergoedingspensioen wordt gecumuleerd met een gemeenrechtelijke schadevergoeding wanneer die ten laste van de Openbare Schatkist valt, heeft willen vermijden dat degene die recht heeft op een vergoedingspensioen een dubbele vergoeding voor een zelfde schade zou ontvangen. Zij herinnert eraan dat het Hof van Cassatie heeft gesteld dat de vergoedingspensioenen en de schadevergoeding een verschillende juridische grondslag en een verschillende doelstelling hebben en zij is van mening dat de rechtspraak van het Arbitragehof die voortvloeit uit het arrest nr. 58/97 van 14 oktober 1997, niet op deze zaak kan worden toegepast.

Zij beslist derhalve de hierboven vermelde prejudiciële vragen te stellen.

III. De rechtspleging voor het Hof

Bij beschikking van 28 april 1999 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 24 juni 1999 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 10 juli 1999.

Memories zijn ingediend door :

- J. Grégoire, wonende te 5020 Temploux, rue Jean Fontaine 2, bij op 30 juli 1999 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 2 augustus 1999 ter post aangetekende brief;
- de v.z.w. Heilig-Hartziekenhuis van Mol, waarvan de maatschappelijke zetel is gevestigd te 2400 Mol, Gasthuisstraat 1, bij op 3 augustus 1999 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 20 september 1999 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Ministerraad, bij op 14 oktober 1999 ter post aangetekende brief;
- de v.z.w. Heilig-Hartziekenhuis van Mol, bij op 19 oktober 1999 ter post aangetekende brief;
- J. Grégoire, bij op 20 oktober 1999 ter post aangetekende brief.

Bij beschikkingen van 28 september 1999 en 30 maart 2000 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 28 april 2000 en 28 oktober 2000.

Bij beschikking van 3 mei 2000 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 24 mei 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 4 mei 2000 ter post aangetekende brieven.

Om agendaredenen heeft het Hof de zaak verdaagd tot 25 mei 2000; van die beslissing zijn de partijen en hun advocaten op de hoogte gebracht bij op 11 mei 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 25 mei 2000 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. B. Gribomont *loco* Mr. D. Lagasse, advocaten bij de balie te Brussel, voor J. Grégoire;
 - . Mr. M. Mahieu, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de v.z.w. Heilig-Hartziekenhuis van Mol;
 - . Mr. A. Vagman *loco* Mr. N. Cahen, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J. Delruelle en A. Arts verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

Bij beschikking van 7 juni 2000 heeft het Hof vastgesteld dat rechter H. Coremans, wettig verhinderd, als lid van de zetel vervangen is door rechter E. De Groot, de debatten heropend en de dag van de terechtzitting bepaald op 21 juni 2000.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 8 juni 2000 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 21 juni 2000 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. B. Gribomont *loco* Mr. D. Lagasse, advocaten bij de balie te Brussel, voor J. Grégoire;
 - . Mr. A. Vagman *loco* Mr. N. Cahen, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J. Delruelle en A. Arts verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Standpunt van de eiser voor de Rechtbank van eerste aanleg te Namen

A.1. In zijn memorie verwijst de eiser voor de Rechtbank van eerste aanleg te Namen naar de opmerkingen die hij voor de Rechtbank van eerste aanleg heeft uiteengezet en die hij bij zijn memorie voegt.

In haar opmerkingen stelt de partij dat het verschil in behandeling dat in de eerste prejudiciële vraag wordt aangeklaagd, niet verantwoord is. Het doel van de wetgeving inzake het militair vergoedingspensioen bestaat erin een gepaste vergoeding gegrond op een beginsel van nationale solidariteit aan te bieden. De tegemoetkoming door de Staat heeft dus niets uit te staan met enige idee van aansprakelijkheid en heeft dus geenszins tot doel het geleden nadeel volkomen te vergoeden. Het is pas sedert de wijziging van de van toepassing zijnde regeling door een wet van 26 augustus 1947 dat de slachtoffers niet meer het recht hebben het vergoedingspensioen te cumuleren met een vergoeding ten laste van de Staat die wordt toegekend op grond van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek. Aan de verwarring die daaruit is voortgevloeid in verband met de aard van het recht op de vergoeding is een einde gemaakt door een arrest van het Hof van Cassatie van 11 april 1989 waarin het Hof, dat trouwens zijn rechtspraak van vóór de wetswijziging bevestigt, van oordeel is dat het vergoedingspensioen en de schadevergoeding intrinsiek verschillend zijn en dus volledig kunnen worden gecumuleerd wanneer de wet het toestaat. Volgens de partij is die rechtspraak nog actueel niettegenstaande de wetswijziging van 1989 die de betwiste wetsbepaling in wezen niet heeft veranderd en zich ertoe heeft beperkt ze te herformuleren.

De verzoekende partij is van mening dat de vergelijking met de vergoeding voor arbeidsongevallen niet pertinent is, rekening houdend met het verschil tussen de doelstellingen die door die wetgevingen worden nagestreefd.

Subsidiair is zij van oordeel dat, indien men, in de lijn van het arrest van het Arbitragehof van 14 oktober 1997 (nr. 58/97), ervan zou moeten uitgaan dat de wetgever, met de wet van 1989, de aard van het vergoedingspensioen heeft gewijzigd zodat het een zelfde onderwerp en een zelfde grondslag zou hebben als een vordering tot schadevergoeding, de wetgever in dat geval een verschil in behandeling van de militairen die het slachtoffer zijn van een militair ongeval zou hebben laten voortbestaan naargelang de aansprakelijkheid aan de Staat of aan een persoon die geen staatsorgaan is, kan worden toegeschreven. Die twee categorieën worden tweemaal op een verschillende manier behandeld, ten aanzien van de mogelijkheid om vergoedingen, ontvangen krachtens de gemeenrechtelijke aansprakelijkheid vóór een vergoedingspensioen, te cumuleren en ten aanzien van de mogelijkheid om een gemeenrechtelijke aansprakelijkheidsvordering in te stellen na een vergoedingspensioen te hebben ontvangen. De beperkingen die enkel aan de eerste categorie van slachtoffers worden opgelegd, zijn onevenredig ten aanzien van het nagestreefde doel, dat door een minder nadelige maatregel zou kunnen worden bereikt : in plaats van hen zonder meer de cumulatie te verbieden, zou het voldoende zijn hun recht om een gemeenrechtelijke burgerlijke aansprakelijkheidsvordering in te stellen te beperken, door te stellen dat zij van de persoon die aansprakelijk is voor het ongeval de vergoeding van hun lichamelijke schade volgens het gemeen recht enkel kunnen eisen wanneer het bedrag van die vergoeding hoger ligt dan het bedrag van de vergoeding die voor dezelfde schade wordt toegekend krachtens de wet op de militaire pensioenen en enkel voor het verschil, op dezelfde wijze als is voorgeschreven bij artikel 46 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

De partij merkt ook op dat artikel 136, § 2, van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen toestaat dat degenen die recht hebben op een militair vergoedingspensioen dat pensioen cumuleren met de vergoedingen wegens arbeidsongeschiktheid die worden toegekend in het kader van de wetgeving op de sociale zekerheid van de werknemers wanneer het bedrag ervan lager ligt dan de vergoedingen van de ziekteverzekering.

Standpunt van de v.z.w. Heilig-Hartziekenhuis van Mol

A.2. De v.z.w. Heilig-Hartziekenhuis van Mol is van mening dat de in het geding zijnde bepalingen niet bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet door het feit dat, volgens de verzoenende interpretatie

die door de Ministerraad wordt voorgesteld, het aan het slachtoffer staat uitdrukkelijk het voorwaardelijk karakter van zijn verzoek om forfaitaire vergoeding te formuleren, om het voordeel van een gemeenrechtelijke aansprakelijkheidsvordering tegen de Belgische Staat te kunnen behouden. Om dat discriminerend karakter niet te vertonen zou de in het geding zijnde wet niet alleen de door de Ministerraad voorgestelde interpretatie moeten toelaten, maar bovendien een dubbel voorbehoud moeten inhouden, namelijk : voorbehoud volgens hetwelk het verzoek om forfaitaire vergoeding wordt geacht voorwaardelijk te zijn, wanneer het slachtoffer daarnaast een gemeenrechtelijk beroep jegens de Belgische Staat uitoefent of kan uitoefenen en voorbehoud volgens hetwelk de werkelijke toekenning van een militair pensioen op zich voorwaardelijk is en daarnaast het gemeenrechtelijk beroep niet uitsluit.

De verwijzende rechter heeft die nieuwe verzoenende interpretatie geweerd. De verzoekende partij verklaart zich in dat opzicht te gedragen naar de wijsheid van het Hof. Indien het Hof zich op dat punt door de beslissing van de verwijzende rechter gebonden acht, of indien het van oordeel is dat het de hier gesuggereerde verzoenende interpretatie niet in aanmerking kan nemen, zal het dienen uit te gaan van de minder verzoenende interpretatie die door de Ministerraad wordt voorgesteld maar dan zal het niet anders kunnen dan vaststellen dat de wetsbepaling de grondwettigheidstoetsing niet doorstaat omdat de in de prejudiciële vragen aangeklaagde verschillen in behandeling niet objectief en redelijk kunnen worden verantwoord.

Wat de derde prejudiciële vraag betreft, wijst de partij op de verschillen die bestaan tussen de twee categorieën van betrokken burgers, de beroepsmilitairen, wier beroepsactiviteit, die door hen vrij is gekozen, wordt bezoldigd met een salaris, en de dienstplichtigen, wier activiteit, die gedwongen en niet door hen gekozen is, slechts wordt bezoldigd met een symbolische of onbeduidende soldij. Zij besluit daaruit dat het professioneel en financieel statuut van de tweede categorie duidelijk minder gunstig is en dat de beperking van de schadevergoeding die voortvloeit uit « dienst »-ongevallen dus niet wordt gecompenseerd door een werkelijke bezoldiging. Aan die categorie van personen de verplichting opleggen zich, in geval van een dienstongeval, tevreden te stellen met het forfaitair militair pensioen en hun, zelfs in het geval van een fout van een staatsorgaan, te verbieden het gemeenrechtelijk beroep uit te oefenen, vormt in ieder geval een schending van het gelijkheidsbeginsel dat eist dat substantieel verschillende situaties niet identiek worden behandeld en dat, intengendeel, de behandeling van die categorieën wordt aangepast op grond van de substantiële verschillen die hen onderscheiden.

Standpunt van de Ministerraad

A.3.1. De Ministerraad legt de nadruk op het feit dat de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen een systeem van objectieve aansprakelijkheid vanwege de Staat instellen, met name ten voordele van de militair die het slachtoffer is van een ongeval dat zich tijdens en door de uitoefening van de dienst heeft voorgedaan, in vreedstijd of in oorlogstijd. Die aansprakelijkheid staat los van elke fout begaan door het staatsorgaan; zij heeft tot gevolg dat een forfaitaire vergoeding wordt toegekend die de door de militair geleden lichamelijke, materiële of morele schade volkomen dekt, ongeacht of die het gevolg is van een fout van de Staat, een fout van een derde of van louter toevallige omstandigheden.

Het komt erop neer dat die forfaitaire vergoeding in de prejudiciële vragen wordt gesteld tegenover de integrale schadevergoeding op grond van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

De Ministerraad herinnert aan de verschillende stelsels van objectieve aansprakelijkheid die in het Belgische geldende recht uitzonderingen zijn op het beginsel van de burgerlijke aansprakelijkheid die op het begrip fout is gebaseerd. Hij besluit daaruit dat al die wetgevingen tot doel hebben de schadeloosstelling van het slachtoffer van een schade te vergemakkelijken door die vergoeding niet afhankelijk te stellen, noch van het bestaan, noch *a fortiori* van het bewijs van een fout en zulks met de duidelijke bedoeling het lot van de slachtoffers te verbeteren. Om aanspraak te kunnen maken op een vergoedingspensioen, dient de militair die het slachtoffer is van een ongeval, slechts het bewijs van twee elementen te leveren, namelijk het zich voordoen van een schadelijk feit tijdens de dienst – de schade kan zowel lichamelijk, materieel als moreel zijn – en het oorzakelijk verband tussen dat feit en de dienst. Wanneer die twee elementen zijn aangetoond, zal hij een vergoedingspensioen toegekend krijgen, zelfs wanneer de schade, die louter toevallig kan zijn veroorzaakt, haar oorzaak niet zou vinden in het foutieve gedrag van een derde. Het begrip beroepsrisico vervangt het begrip fout. De betrokkene kan dus recht hebben op een vergoedingspensioen, terwijl hij op geen enkele vergoeding aanspraak zou hebben kunnen maken op grond van de artikelen 1382, 1383 en 1384 van het Burgerlijk Wetboek.

Het systeem biedt het slachtoffer nog andere voordelen : het slachtoffer vermijdt de nadelen die aan elke gerechtelijke procedure verbonden zijn en zal zijn vergoeding sneller krijgen; het kan zijn argumenten laten gelden voor de commissie voor de vergoedingspensioenen en voor de beroepscommissie beroep instellen; wanneer de

administratieve procedures uitgeput zijn, kan hij voor de Raad van State nog een beroep tot vernietiging of tot schorsing van de definitieve beslissing instellen.

De Ministerraad besluit dat het forfaitaire karakter van de vergoeding de onmisbare tegenhanger vormt van de talrijke faciliteiten en voordelen ten opzichte van het gemeen recht.

A.3.2. Met betrekking tot het cumuleren van de twee vergoedingssystemen merkt de Ministerraad op dat die samenvoeging slechts verboden is indien het pensioen reeds is toegekend wanneer de rechter wordt verzocht uitspraak te doen over de gemeenrechtelijke vordering. De militair heeft dus de keuze tussen het indienen van een aanvraag voor een vergoedingspensioen en een vordering op grond van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, zolang zijn pensioen hem niet is toegekend. Hij kan zelfs aanspraak maken op een vergoeding krachtens het gemeen recht zolang een beslissing tot toekenning van het pensioen door de bevoegde overheid niet is genomen. Niets belet hem evenmin zijn pensioenaanvraag in te dienen onder de opschortende voorwaarde van een rechterlijke beslissing waarbij uitspraak wordt gedaan over het verzoek om vergoeding krachtens het gemeen recht. Hij kan ook een vordering op grond van artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek instellen en vervolgens zijn verzoek om vergoedingspensioen indienen vermits hem in dat verband geen enkele termijn wordt opgelegd. De Ministerraad besluit dat de militaire context van een ongeval niet alleen geenszins en *a priori* het stelsel van de gemeenrechtelijke aansprakelijkheid ten gunste van het slachtoffer uitsluit maar dat het slachtoffer daardoor bovendien de mogelijkheid wordt geboden te kiezen voor een tweede systeem van vergoeding dat voordelig is omdat het los staat van het begrip fout. Daaruit volgt dat het stelsel van de forfaitaire vergoeding dat de militairen op hun verzoek kunnen genieten, hen geenszins benadeelt. Wel integendeel, dat stelsel vormt voor hen een voordeel dat wordt verantwoord door de noodzaak om het bijzondere risico dat de militairen tijdens hun dienst lopen, te dekken.

A.3.3. De Ministerraad is van oordeel dat de eerste prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord. De wetgever heeft verboden het vergoedingspensioen volledig te cumuleren met de schadevergoeding naar gemeen recht, niet om te beletten dat een militair tweemaal zou worden vergoed voor dezelfde schade, maar om te vermijden dat een en dezelfde persoon – te dezen de Staat – tweemaal schadevergoeding zou moeten betalen voor dezelfde schade. Die beperking was enkel noodzakelijk wanneer de schade haar oorsprong vindt in een fout van de Staat of van zijn orgaan. Indien de schade door een fout van een derde wordt veroorzaakt, komen de twee vergoedingen niet ten laste van dezelfde persoon en de volledige cumulering van de twee vormen van vergoeding houdt niet het risico in het systeem economisch ten gronde te richten. Het door de wetgever wettig nagestreefde doel – aan alle militairen een gepaste en snelle vergoeding waarborgen, en daarbij aan de Staat de financiële en economische middelen geven om die doelstelling te bereiken – wordt dus door de in het geding zijnde bepalingen op een adequate wijze bereikt. Het evenredigheidsbeginsel wordt dus evenmin geschonden.

Volgens de Ministerraad is de rechtspraak die voortvloeit uit het arrest van het Arbitragehof nr. 3/97 van 16 januari 1997 toepasselijk op deze zaak. In het leger bestaan weliswaar geen « sociale betrekkingen », maar het wordt traditioneel als een zelfstandig korps opgevat, dat met name wordt gekenmerkt door een sterk ontwikkelde hiërarchie en een strikte discipline, die beide de grondslag vormen voor de goede werking ervan. Wanneer een militair ongeval toe te schrijven is aan een militair, die een staatsorgaan is, is het moeilijk het bewijs daarvan te leveren zonder inbreuk te maken op de essentiële elementen van het leven in het leger, en met name op de hiërarchie en de tucht die het leger kenmerken.

Subsidiair merkt de Ministerraad op dat het enige element dat in voorkomend geval de nieuwsgierigheid zou kunnen wekken, niet bestaat in het verbod van de integrale cumulatie van de twee vormen van vergoeding in geval van een fout die aan de Staat is toe te schrijven, maar integendeel ligt in de mogelijkheid, voor een militair die het slachtoffer is van een ongeval als gevolg van de fout van een derde, om die vergoedingen volledig te cumuleren, zodat hetzelfde nadeel tweemaal zou worden hersteld, hoewel ten laste van verschillende personen. De discriminatie zou in werkelijkheid haar oorsprong vinden in de mogelijkheid van een cumulering zoals die mogelijkheid door het Hof van Cassatie is erkend. Het is derhalve niet zeker dat het gevolg dat de wetgever zou geven aan een eventueel arrest dat in die zin zou worden gewezen, zou gaan in de zin die door de slachtoffers van ongevallen wordt gewenst.

A.3.4. De Ministerraad is van mening dat ook de tweede prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord. Het door de verwijzende rechter aangevoerde verschil in behandeling vindt zijn oorzaak niet in artikel 1 van de samengeordende wetten, maar in een feitelijke omstandigheid die niets uit te staan heeft met het wettelijk voorschrift, dat slechts een gewone eventualiteit vormt, namelijk het feit dat de militair niet zou zijn ingelicht of veeleer geen inlichtingen zou hebben ingewonnen over de mogelijkheden die de betwiste wetsbepaling hem biedt.

Voor het overige meent de Ministerraad dat de verzoenende interpretatie die door het Heilig-Hartziekenhuis wordt voorgesteld, niets toevoegt aan de reeds verzoenende interpretatie van de Ministerraad en bovendien in strijd is met de tekst van de wet en zulks meer in het bijzonder ten aanzien van het tweede voorgestelde voorbehoud.

A.3.5. Tot slot is de Ministerraad van oordeel dat de derde prejudiciële vraag eveneens ontkennend moet worden beantwoord, om de hierboven reeds uiteengezette redenen. Hij merkt ook op dat het belangrijke verschil tussen de bezoldiging van de beroepsmilitairen en de soldij van de dienstplichtigen in de samengeordende wetten in aanmerking is genomen vermits het bedrag van de bezoldiging geen rol speelt bij de berekening van het pensioenbedrag. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 9 maart 1953 is verduidelijkt dat enkel de min of meer ernstige graad van invaliditeit waarvan een persoon het slachtoffer is, bepalend is voor zijn materiële en morele situatie in de menselijke samenleving. In zoverre artikel 1, laatste lid, van de samengeordende wetten op de militaire pensioenen de beroepsmilitairen en de dienstplichtigen op een identieke manier behandelt, is het dus niet in strijd met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Antwoord van de eiser voor de Rechtbank van eerste aanleg te Namen

A.4.1. Volgens de eiser voor de verwijzende rechter is de stelling waarop de argumentatie van de Ministerraad berust, verkeerd : het vergoedingspensioen en de schadevergoeding hebben een verschillende juridische grondslag en een verschillend onderwerp. De wetgever vermocht dus niet een dubbele schadevergoeding door de Belgische Staat te willen vermijden, en de mogelijkheid van cumulering in geval van een fout van een persoon die geen staatsorgaan is, vormt geen abnormale situatie. Indien de Staat thans de wil heeft om de cumulaties te verbieden of te beperken, dan zou de wetgever die mogelijkheid slechts voor de toekomst kunnen afschaffen. Hij kan aan de slachtoffers van een ongeval niet retroactief een aanspraak op schadevergoeding met betrekking tot hun vermogen ontzeggen.

A.4.2. Uiterst subsidiair is de partij van oordeel dat, mocht men ervan dienen uit te gaan dat de wetgever, door in 1989 artikel 1, laatste lid, van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen te wijzigen, impliciet de aard van dat pensioen heeft willen wijzigen, hij een onverantwoord verschil in behandeling zou hebben laten bestaan tussen de militairen die het slachtoffer zijn van een militair ongeval waarvan de aansprakelijkheid aan de Staat is toe te schrijven en dezelfde personen die het slachtoffer zijn van een ongeval waarvan de aansprakelijkheid is toe te schrijven aan een persoon die geen staatsorgaan is. De beperkingen die aan de rechten van de eerste categorie van slachtoffers worden opgelegd, zijn onevenredig met het nagestreefde doel, dat door een minder nadelige maatregel had kunnen worden bereikt. Het was voor de wetgever voldoende hun recht te beperken om naar gemeen recht inzake de burgerlijke aansprakelijkheid in rechte te treden door te verduidelijken dat zij van de persoon die voor het ongeval aansprakelijk is de vergoeding van hun lichamelijke schade volgens het gemeen recht slechts kunnen eisen wanneer het bedrag van die vergoeding, berekend volgens het gemeen recht, hoger ligt dan het bedrag van de vergoeding die voor dezelfde schade wordt toegekend krachtens de wet op de militaire pensioenen en enkel voor het verschil, op de zelfde wijze als is bepaald in artikel 46 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971.

Antwoord van de v.z.w. Heilig-Hartziekenhuis van Mol

A.5.1. Met betrekking tot de eerste prejudiciële vraag antwoordt de partij aan de Ministerraad dat de wettelijke regeling ongunstig blijkt te zijn voor de militairen die zich in staat achten de fout van de Staat aan te tonen. In dat opzicht is er dus een discriminatie onder de militairen. De partij ziet overigens niet in « hoe inbreuk zou worden gemaakt op de militaire tucht door de omstandigheid dat een militair wordt toegestaan voorwaardelijk een forfaitair vergoedingspensioen, en daarnaast, via een andere procedure, de volledige vergoeding van zijn schade te laste van de Staat te vragen, terwijl de militaire tucht zou worden verstoord door de omstandigheid dat de aanvraag voor militair pensioen niet voorwaardelijk zou worden geformuleerd en, van haar kant, het verval van de mogelijkheid om volledige schadevergoeding te verkrijgen met zich mee zou brengen ».

A.5.2. Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, antwoordt de partij aan de Ministerraad dat de discriminatie haar oorsprong wel degelijk vindt in de tenuitvoerlegging van de wet volgens haar eigen bewoordingen, behoudens indien die wet wordt geïnterpreteerd op de verzoenende wijze die zij reeds heeft voorgesteld. De partij herinnert eraan dat een verzoenende interpretatie niet onbestaanbaar is met een kennelijk uitdrukkelijke wettekst, wanneer het voorbehoud, zelfs impliciet, dat de grondwettelijke rechter in de wettekst vaststelt, hem het mogelijk maakt aan de grondwettigheidstoetsing te ontsnappen.

A.5.3. Met betrekking tot de derde prejudiciële vraag wordt de partij niet overtuigd door de argumentatie van de Ministerraad en houdt zij staande dat er een discriminatie is door twee objectief onderscheiden situaties op dezelfde manier te behandelen, namelijk de situatie van de beroepsmilitairen die een compensatie voor de nadelen van de regeling vinden in het bestaan van een financieel statuut en een beroepsbezoldiging en de situatie van de dienstplichtigen wier bezoldiging daarentegen nihil of symbolisch is.

Antwoord van de Ministerraad

A.6.1. Met betrekking tot de eerste prejudiciële vraag antwoordt de Ministerraad aan de eiser voor de verwijzende rechter dat de rechtspraak van het Hof van Cassatie op het vlak van het cumuleren van vergoedingen in die zin vaststaat dat de cumulatie mogelijk is omdat de bedragen gestort door derden (anderen dan degene die voor de schade aansprakelijk is) naar aanleiding van de schade en het herstel ervan niet dezelfde juridische grond, noch hetzelfde onderwerp hebben. Met toepassing van dat beginsel dient men ervan uit te gaan dat wanneer de Staat of zijn orgaan de schade heeft veroorzaakt, het vergoedingspensioen een schadeloosstelling tot doel heeft zodat het pensioen niet kan worden gecumuleerd met de vergoeding op grond van het gemeen recht, die hetzelfde onderwerp heeft. Wanneer daarentegen de schade door een derde wordt veroorzaakt, kan de vergoeding naar gemeen recht worden gecumuleerd met een vergoedingspensioen vermits het laatstvermelde in dat geval geen vergoeding meer is en dan zijn schadevergoedingskarakter verliest. Het verschil in behandeling kan dus objectief en redelijk worden verantwoord. Uit die rechtspraak volgt trouwens ook dat, indien het cumulatieverbod niet in de wet voorkwam, de hoven en rechtbanken zouden moeten beslissen het bedrag van het vroeger toegekende vergoedingspensioen af te trekken van de schadevergoeding naar gemeen recht. De in het geding zijnde bepalingen zijn dus slechts de formele omzetting in de wet van een rechtspraak van het Hof van Cassatie ten aanzien van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, zodat het verschil in behandeling voortvloeit uit een wetsbepaling die niets heeft uit te staan met de in het geding zijnde bepalingen.

De Ministerraad herinnert nog aan de sociale vooruitgang die voortvloeit uit de betwiste bepaling, die gegrond is op een beginsel van nationale solidariteit, en de noodzaak om het systeem van objectieve aansprakelijkheid niet economisch ten gronde te richten.

A.6.2. Met betrekking tot de tweede prejudiciële vraag antwoordt de Ministerraad aan de v.z.w. Heilig-Hartziekenhuis van Mol dat het verschil in behandeling zijn oorzaak niet vindt in de wetsbepaling maar in een toevallig feit dat kan worden toegeschreven aan de militair zelf die de mogelijkheid had een keuze te maken en die de feitelijke kwestie van het ontbreken van informatie, gegeven door zijn hiërarchische overheid, steeds voor de feitenrechter kan brengen.

De Ministerraad houdt staande dat de verzoenende interpretatie die door die partij wordt voorgesteld, volkomen in strijd is met de wettelijke voorschriften en hij voert de nadelen aan die daaruit zouden voortvloeien. Het eerste voorbehoud – de pensioenaanvraag voorwaardelijk achten – zou erop neerkomen het onderzoek van de aanvragen voor vergoedingspensioen definitief te blokkeren, de keuze die de wetgever aan de militairen heeft willen laten af te schaffen en het onderzoek van het dossier te verhinderen, zodat de partij niet meer kennis zou kunnen nemen van het door de Gerechtelijk-Geneskundige Dienst voorgestelde invaliditeitspercentage, wat nu wel het geval is. Het tweede voorbehoud komt erop neer de wet te interpreteren op een manier die in strijd is met de geest en de letter ervan en die gegrond is op een vermeende discriminatie die in werkelijkheid een verschil in behandeling is tussen personen die tot objectief verschillende categorieën behoren.

- B -

B.1. Artikel 4, § 1, van de wet van 9 maart 1953 houdende sommige aanpassingen in zake militaire pensioenen en verlening van kosteloze genees- en artseneeskundige verzorging voor de militaire invaliden van vreedstijd – zoals het van toepassing is in het geding voor de verwijzende rechter en vooraleer die wet werd opgeheven bij artikel 48, 2°, van de wet van 18 mei 1998 - bepaalt :

« Op de schadelijke feiten die zich in vredetijd na 25 Augustus 1947 hebben voorgedaan, zijn van toepassing de wetsbepalingen in zake vergoedingspensioenen, welke voor de invaliden van de oorlog 1940-1945 gelden.

De wegens die feiten reeds verleende pensioenen worden, bij voorkomend geval, onderworpen aan de vijfjaarlijkse herzieningen bepaald in artikel 16 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen. »

Artikel 1 van de wetten op de vergoedingspensioenen, samengeordend bij het besluit van de Regent van 5 oktober 1948, gewijzigd bij artikel 31, § 1, van de wet van 7 juni 1989 houdende instelling van nieuwe maatregelen ten behoeve van de oorlogsslachtoffers, bepaalt in het vijfde lid :

« Al de krachtens deze wet toegekende pensioenen en vergoedingen vormen een forfaitaire vergoeding die de lichamelijke schade, zowel de materiële als de morele, volledig dekt. De toekenning van het pensioen sluit de latere toekenning uit, voor hetzelfde schadelijk feit, van een vergoeding ten laste van de Openbare Schatkist die zou voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek; indien een dergelijke vergoeding reeds werd toegekend, wordt zij in mindering gebracht van het bedrag van het pensioen en van de vergoedingen. Deze bepalingen dekken de verantwoordelijkheid van het Staatsorgaan, materieel verwekker van het ongeval dat aanleiding gegeven heeft tot de toekenning van het pensioen. »

B.2. De eerste twee vragen hebben betrekking op artikel 4, § 1, van de wet van 9 maart 1953 « doordat het [...] artikel 1, laatste lid, [van de wetten op de vergoedingspensioenen] toepasbaar maakt » terwijl de derde vraag rechtstreeks de laatstgenoemde bepaling beoogt. De vragen hebben dus rechtstreeks of indirect betrekking op de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen.

Hoewel de verwijzende rechter het Hof ondervraagt over artikel 1, laatste lid, van de op 5 oktober 1948 samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen, blijkt zowel uit het citaat van de in het geding zijnde bepaling in de prejudiciële vragen als uit de inhoud ervan dat in werkelijkheid het vijfde lid van dat artikel, ingevoegd bij artikel 31, § 1, van de wet van 7 juni 1989 houdende instelling van nieuwe maatregelen ten behoeve van de oorlogsslachtoffers, ter toetsing wordt voorgelegd.

B.3. Artikel 1, vijfde lid, van de wetten op de vergoedingspensioenen sluit de toekenning, voor een schadelijk feit dat aanleiding geeft tot een vergoedingspensioen, van een schadeloosstelling ten laste van Openbare Schatkist uit die zou voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek, wanneer het vergoedingspensioen is toegekend.

Om de prejudiciële vragen te beantwoorden dient het Hof na te gaan of die uitsluiting de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

B.4. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.5. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 7 juni 1989 blijkt dat de wetgever « in meer nauwkeurige bewoordingen de bepaling van artikel 1 van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen [heeft willen] herformuleren, die de cumulatie verbiedt van een vergoedingspensioen met een eventuele vergoeding ten laste van de Staat toegekend bij toepassing van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek » (*Parl. St.*, Kamer, 1988-1989, nr. 734/1, p. 10).

B.6. De Ministerraad is van oordeel dat artikel 1, vijfde lid, van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen en inzonderheid het forfaitaire karakter van de vergoeding wordt verantwoord door de faciliteiten en voordelen die met een stelsel van objectieve aansprakelijkheid verbonden zijn.

Tot slot merkt de Ministerraad op dat de wetgever, met de betwiste bepaling, ook heeft willen vermijden dat één en dezelfde persoon, namelijk de Staat, een persoon voor dezelfde schade tweemaal zou moeten vergoeden.

B.7. De in het geding zijnde bepaling sluit de samenloop van het stelsel van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen met het gemeenrechtelijk stelsel van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek niet uit wanneer eerst de gemeenrechtelijke vergoedingen werden verkregen. In dat geval worden de laatstgenoemde vergoedingen in mindering gebracht van het forfaitair pensioen en van de vergoedingen waarop de betrokken militair recht heeft. Niet die regel wordt ter discussie gesteld, maar wel de regel dat in het omgekeerde geval - wanneer eerst het militaire pensioen en de vergoedingen zijn toegekend – elke verdere schadevergoeding ten laste van de Openbare Schatkist op grond van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt uitgesloten.

B.8. De Ministerraad legt niet uit en het Hof ziet niet in waarom een slachtoffer al dan niet een schadeloosstelling ten laste van de Openbare Schatkist zou kunnen krijgen die zou voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek naargelang het slachtoffer voor hetzelfde schadelijke feit al dan niet een vergoedingspensioen heeft gekregen. Dat onderscheid komt erop neer dat twee categorieën van slachtoffers die zich in een identieke situatie bevinden, zonder aanvaardbare verantwoording verschillend worden behandeld.

Artikel 1, vijfde lid, van de wetten op de vergoedingspensioenen schendt derhalve de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het bepaalt dat het toekennen van een

vergoedingspensioen uitsluit dat, voor hetzelfde schadelijke feit, een schadeloosstelling ten laste van de Openbare Schatkist wordt toegekend die zou voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

B.9. De door de partijen voorgestelde verzoenende interpretaties, die geen steun vinden in de tekst van het voormelde artikel 1, worden door het Hof niet in aanmerking genomen.

B.10. Aangezien de bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt in de mate die in B.8 is aangegeven, is er geen reden om de andere verschillen in behandeling die in de prejudiciële vragen zijn vermeld, te onderzoeken.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 1, vijfde lid, van de op 5 oktober 1948 samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat het bepaalt dat de toekenning van een vergoedingspensioen uitsluit dat voor hetzelfde schadelijke feit een schadeloosstelling ten laste van de Openbare Schatkist wordt toegekend die zou voortvloeien uit de toepassing van de artikelen 1382 en volgende van het Burgerlijk Wetboek.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 4 oktober 2000.

De wnd. griffier,

De voorzitter,

R. Moerenhout

M. Melchior